

κρίνειται ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ζωγραφίζει ὅ,τι κισθάνεται. Δυνάμεθα ἐν τούτοις μὲ κἄποιον ὑπερηφάνειαν νὰ περυσιαίσωμεν σήμερον, καὶ τὸν Ἕλληνα—Ῥωμοῦνον κ. Κίμωνα Λόγη, τὸν ἀβρὸν καλλιτέχνην ὁ ὁποῖος μὲ στιβαρὰν χεῖρα ἔννοσι νὰ κατακτήσῃ τὰς σχολικὰς ἀρχαίους τῆς τέχνης. Ἡ τέχνη τοῦ κ. Λόγη τείνει πρὸς ἓνα ἰδιαιστὴν γνωστὸν ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον, ἐν δὲ δὲν προτιμᾷ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς γνωστῆς κοσμικῆς θεωρίας τῶν ἐρσι-τεχνῶν, ἐκαίνο ἕμως τὸ ὁποῖον ἐπιλαμβάνεται κατορθῶσαι συγκεκριμέναν νὰ τὸ περυσιαίξῃ εἰς τὰ γυμνασμέναν μάτια. Ὁ Λόγη κατέχει τὸ μυστικὸν τῆς ἀρ-μονίας, ἀλλὰ μίαν ἀρμονίαν ἀρίστου ἀπὸ τὸν ἀπόκοσμον τῆς εὐγενούς του ψυχῆς, δὲν ἔχει ἀκόμη τὴν δύνανσιν ἴσως νὰ ἐξάγῃ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς φύσεως ὅ,τι συλ-λαμβάνει ἢ ποιητικὴ του ψυχῆ ἀλλὰ τοῦ δίδει ἕμως σάρακα μὲ σκέψιν καὶ πα-θητικότητα οὐχὶ τεχνικῶν. Ἡ «Ἰριγένεια ἐν Γαρίρην» εἶνε μία περιπαθὴς νο-σταλγικὴ ἀνάμνησις τῶν ἐνδοξῶν προγόνων του. Ξένα ἢ Ἰριγένεια στὴν ἀξορία τῆς, κυττάζει τὸ πέλαγος καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ζητεῖ τὴν Ἑλλάδα. Ἔτσι θέλω νὰ πι-στεύω πῶς τὸ ἔργον τοῦτο συμβολίζει τὴν ψυχὴν τοῦ καλλιτέχνου.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρέπει νὰ ἐκτιμᾷσωμεν καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν ἀληθῶς τέχνητον τοῦ Ν. Παρμόντ τοῦ ὁποῖου τὰ ἔργα μὲ τόσο κίσθημα καὶ τόσην ζωὴν εἶνε ζωγραφισμένα.

Γενικῶς δὲ τὸ Ῥωμοῦνικὸν τμήμα ἀντιπροσώπευσε διὰ τῶν ζωγραφικῶν ἔρ-γων του μίαν ἀμακίαν λατινίζουσαν φυλὴν ἡ ὁποία ἔχει πλήρη συναῖδησιν τῆς ἀποστολῆς τῆς εἰς τὸν ἐμπολιτιστικὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον συνεχίζει ἀπὸ πολλοῦ ἢ Ἑλλάς ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

(Ἔπειτα τὸ τέλος)

Θ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

—•••••—

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗΣ

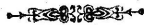
(Ἀπὸ τῆ Β' πράξι «τοῦ Γύρου τῶν Ὁρῶν».)

Τὸν νυχτιάτικον πέπλο μου
 Τὸν ὑφάναν Νεράιδες,
 Σὲ ἀργαλειῷ στοιχειωμένο
 Καὶ μὲ νήματα ὀνείρων,
 Τὸν ὑφάναν Νεράιδες
 Κάπου οἱ Ἴσριοι ποῦ ἐπαίζανε
 Τίς στριγγές του τίς γκρίδες.
 Τῆς Νυφούλας Δροσοῦλας
 Σεῖς χεράκια ἐναίρια,
 Τὸν νυχτιάτικον πέπλο μου

Τώρα βγάλτε μου αγάλια,
 Σεῖς χεράκια έναέρια,
 Νὰ φωτίσει ἡ Ὀμορφιά μου,
 Νὰ χλωμιάσουν τ' ἀστέρια.
 Νὰ μὲ λούσουν τ' ἀρώματα
 Στὶς τρισάυλες ἀνάδρες
 Στὰ νερά τους τ' ἀνίσκιωτα...
 Τὰ μαλλιά μου τὰ ὀλάπλωτα
 Νὰ μοῦ πλέξουν οἱ Αὔρες,
 Ἐκείνες κορδέλλες
 Νὰν τὰ λύσουνε μαῦρες.
 Τῆς Ζωῆς καλλωσύνη
 Μ' ὀνομάζουν ἐμένα·
 Τῶν δεινῶν τὰ Ἐρωτόπουλα
 Καὶ τῶν κήπων τ' Ἀνθόπουλα
 Τῆς ψυχῆς μου εἶνε πόθοι
 Τῆς Ζωῆς καλλωσύνη
 Μ' ὀνομάζουν ἐμένα.
 Λίγην ὥρα μαζί σας
 Εἶν' γραφτό μου νὰ μείνω
 Καὶ κατόπι σὰν φύγω
 Θέν' ἀφίσω γι' ἀχνάρια μου
 Τὶς παρθένες μου σκέψεις,
 Πεταλούδες ὀλόασπρες
 Νὰ πετᾶνε τριγύρου.
 Τὸν νυχτιάτικον πέπλο μου
 Σὲ ἀργαλειὸ στοιχειωμένο
 Μοῦ τὸν ἔχουν ὑφάνει·
 Τὸν ἡμέρινον πέπλο μου
 Τώρα ποιὲς θὰ μοῦ ὑφάνουν
 Ἄνυφάντρες Δροσοῦλες,
 Σὲ ἀργαλειὸ ἀχτιδωμένο ;
 Τὸν ἡμέρινον πέπλο μου
 Ρίξτε γλήγωρα ἀπάνω μου
 Νὰ σβυστοῦνε τ' ἀστέρια
 Πρὶν μὲ σύρει ὁ Ἀράλης
 Στὰ βαθιά του λιμέρια,

Όπου στένουν τὰ Πνεύματα
Μὲ τοὺς Ἴσκιους κητῆρια
Ποῦ βαροῦν οἱ Νεραΐδες
Τὰ σουραύλια, τίς γκάϊδες.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΦΥΡΙ ΩΣ Τ' ΑΜΟΝΙ

Οἱ «Κοῦρδοι» τοῦ Γιάννη Καμπύση

Μια κρυφὴ χαρὰ ἐπλημύρισε τὰ στήθη μου ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ κ. Χρηστομάνος θὰ μᾶς παρουσίαζε τοὺς «Κοῦρδους» τοῦ Γιάννη Καμπύση, τοῦ ποιητῆ, ποῦ μιὰ μέρα τὸ χέρι τοῦ θανάτου ἐτρύγησε τὴν ὠραία του ψυχή.

Γιὰ τὸν ποιητὴ ἡ παράσταση τοῦ ἔργου του ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς «Ν. Σικηνῆς» εἶναι ἓνα μνημόσυνο καλλιτεχνικό, ποῦ οἱ φίλοι του καὶ οἱ συνάδελφοί του δὲν τοῦ ἔκαμαν ὡς τώρα, καὶ ἔς τὸ ὅποιο οἱ πολλοὶ εἶχαν τρέξει νὰ χειροκροτήσουν τὸν πεθαμένο ποιητὴ μὲ τὰ ὠραία ὄνειρα, καὶ τίς βαθεῖες καὶ ὑψηλές σκέψεις.

* *

Ἐνας φρικιασμὸς ἡδονῆς καλλιτεχνικῆς καὶ λύπης μὲ εἶχε καταλάβει ὅταν ἡ αὐλαία ὑψώθηκε. Τὰ μάτια μου καρφωμένα ἐπάνω ἔς τίς κινήσεις τῶν ἡθοποιῶν μὰ ὁ λογισμὸς μου ἔτρεχε ἔς τὰ περασμένα, ὅταν ἀκόμα ὁ ποιητὴς γιομάτος ἀπὸ ζῶη καὶ νιότη, μοῦ ἐδιάβαζε τὰ χειρόγραφα τῶν «Κοῦρδων» ἐπηρεασμένος ἀπὸ τοὺς δραματουργοὺς τοῦ βορῆα, παλαιόντας μέσα ἔς τὰ σκοτάδια τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, γιὰ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ κάποιον κομμάτι της φωτεινὸ.

Καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὴν ἐντύπωση ποῦ μοῦ ἔκαμε τὸ ἔργο τοῦ ποιητῆ, δὲν μοῦ τὴν ἔδωκε καὶ τὴν στιγμή ποῦ τὰ πρόσωπα ἐπάνω ἔς τὴν σκηνὴ ἐλάβαιναν νεῦρα καὶ ζῶη. Κάτι τοὺς ἔλειπε, κάποια ψυχολογικὴ ἔρευνα βαθύτερη μὲ τὴν ἀπαραίτητη φιλοσοφικὴ ἀντίληψη, κάθε καλλιτέχνη, ποῦ θέλει νὰ δημιουργήσῃ ἓνα χαραχτήρα ἀληθινὸ.

Καὶ γιὰ τοῦτο τὸν λόγο θέλω τώρα νὰ μιλήσω κάπως γενικώτερα γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Καμπύση ποῦ, μόνον ἔς τίς γενικὲς του γραμμὲς, μᾶς δείχνει πῶς ὁ συγγραφέας τῶν «Κοῦρδων» εἶχε μέσα του τὴν φλέβα τοῦ μεγάλου συγγραφέα ποῦ ἀγωνίζεται νὰ φτάσῃ κάπου, χωρὶς καὶ νὰ τὸ κατορθῶνῃ, ἴσως ἀπὸ κάποια ιδιαίτερη διάπλαση τοῦ πνεύματός του.

* *